

Nemzetközi Grafika Pályázat
Jelentkezési határidő:
2011. 01. 14. (postabélyegzés utolsó napja)

Kányádi Sándor

Küküllő kalendárium

Őszelő

Fázik a Küküllő,
lüdbőrös a háta,
már csak a nap jár el
fürödni a gátra.

Lenn a gát alatt csak
vadrécék, vadludak.
Ők is búcsúzóban:
tiszteletkört úsznak.

Ékelődnek aztán
föl az őszi égre,
belevesznek lassan
a kék messziségbe.

Reggelenként apró
kődfióka s pára
kapaszkodik föl a
partmenti fűzfákra.

Ágaskodik a szél:
leveleket olvas.
Fönn a hegyek között
felbödül a szarvas.

Ősz

Reszket a Küküllő,
sovány, hórihorgas;
félő, hogy egy kortyra
kiinná a szarvas.

Kiálló kövek közt
kering, citerázgat;
üggyel-bajjal tudja
átfolyni a gátat.

Biztatgatja a nap,
rég jó barátja:
sugarait olykor
belé-belémártja.

S amikor elfárad,
szíves vontatónak
a fürge halacskák
elébe fogóznak.

S a parti fűzfák is
mind előredőlnek,
mutatják az utat
a vén Küküllőnek

Őszutó

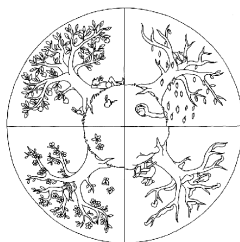
Vacog a Küküllő,
éjjel-nappal fázik,
lábujjhegyen lépked
fűzfától fűzfáig.

Úgy kihúlt a medre,
égeti a talpát.
A felhők is hol ki-,
hol meg betakarják.

Jó volna egy tartós
eső biztatólag
a megridegedett,
soványka folyónak.

Örülne a gát is,
fölgyűlt a postája.
A Maros a fűzek
levelét rég várja.

És ha megjön a tél,
vet azonnal véget
mindenféle őszi
levelezgetésnek.

Érdeklődni:

Szász Lídia Sára: 30/812-2693

Tetz AMI: 53/314-591

Nagy Erzsébet: 20/210-0105

Nemzetközi Grafika Pályázat
Jelentkezési határidő:
2011. 01. 14. (postabélyegzés utolsó napja)

Télelő

Szajzik a Küküllő:
hártyavékony jéggel
szegte be a szélét
a zimankós éjjel.

Kétoldalt a fűzfák
ezüst-zúzmarásak,
és olykor a ködtől
egymásig se látnak.

Hová lett a nyári
kedve zubogása?
Már a nap sem jár el
fürödni a gátra.

Legfönnebb úgy déltájt
hunyorít a vízre,
de még ő is mintha
fölötte elnézne.

Csak megkönyörül majd
valamelyik éjjel,
és bevonja véges-
végig ezüst jéggel.

Tél

Beállt a Küküllő,
jégpáncél van rajta.
Nagy csönd van,
elveszett
egészen a hangja.

A lovát úsztató
nyári kis legényke
korcsolyázni jön most
az arasznyi jégre.

Havasak a fűzfák,
mindenütt csak hó van.
Megcsillan a vén nap
mosolya a hóban.

Jégcsapok díszítik
a megdermedt gátat.
Vacog minden, ám a
halacskák nem fáznak.

A jég alatt versenyt
verseny után tartva,
készülnek a fűzfát
zöldítő tavaszra.

Télutó

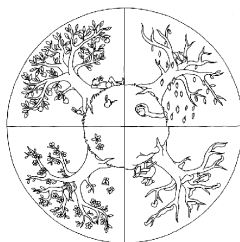
Enged a Küküllő:
helyen-helyen kásás,
jégtörő csákányát
próbálgatja Mátyás.

Legelőbb a gáton
mélyesztí a jégbe,
pillogatva buggyan
ki a víz a fényre.

Bajszot pödörint egy
tavalyi fűszáלבól,
óvatos egéreként
lesurran a gátról.

Előbb cincogatva,
aztán kacarászva,
zendít a Küküllő
csengő csobogásra.

S mintha valahol már
furulya is szólna:
ébrednek a fűzfák
nagyokat nyújtózva.

Érdeklődni:
Szász Lídia Sára: 30/812-2693
Tetz AMI: 53/314-591
Nagy Erzsébet: 20/210-0105

Nemzetközi Grafika Pályázat
Jelentkezési határidő:
2011. 01. 14. (postabélyegzés utolsó napja)

Tavaszelő

Zajlik a Küküllő,
vonszolódva lépdél,
hátán a sok súlyos
dirib-darab jéggel.

Egyik-másik tábla
tutajnak beillő;
emeli, billenti,
viszi a Küküllő.

Viszi s ha megunja,
kiveti a partra,
hogy a nap egy kicsit
vékonyítson rajta.

Vállra veszi újra,
s kéri, invitálja,
hogy a nap is üljön
föl a tutajára.

Haszna is van ám az
együtt-utazásnak:
elolvad a jég, s a
füzek kibarkáznak.

Tavaszi

Árad a Küküllő,
előnti a berket;
maguk alá húzzák
lábukat a kertek.

Kicsap a medréből
(nem is tud a gátról),
réten méri mélyét
botjával a pásztor.

Pipéiket féltőn
gágogják a ludak;
a parti füzek most
a közepén úsznak.

Bömből a Küküllő.
Széle-hossza egy lett.
Fut a nyúl előle,
inal dombnak, hegynek

Hinnéd-e, hogy volna,
ki rámerészkedne?
S fél szárnyával bátran
beleszánt a fecske.

Tavasziutó

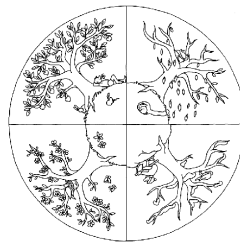
Ázik a Küküllő,
paskolja a zápor,
tovatúntén is még
csurog a fűzfákról.

Játszik az esővel
a nap mosolyogva,
szivárványhidakat
ível a folyóra.

Récefiókákat
vezényelő vénnek
tanítgatják a szép
búvármesterséget.

Messzi jár a zápor,
viszi a szél, húzza:
szemlátomást nő a
nyomában a búza.

S meglátván a békák
udvarát a holdnak,
holnapra új záport,
záport kuruttyolnak.

Érdeklődni:
Szász Lídia Sára: 30/812-2693
Tetz AMI: 53/314-591
Nagy Erzsébet: 20/210-0105

Nemzetközi Grafika Pályázat
Jelentkezési határidő:
2011. 01. 14. (postabélyegzés utolsó napja)

Nyárelő

Kékell a Küküllő,
talán a nevét is
kékellő színéről
kapta ez a szép víz.

Kikeletti kék ég,
nyárelői árnyak
összeszoktak szépen,
és nevévé váltak.

Vagy az örök fűzfák
lombja közt üdülő
legelső rigónak
fűtötte a Küküllő.

Kékellő Küküllő,
kőkényszemű tündér.
Szívemhez, nyelvemhez
hozzáédesültél.

Járhatok akárhol,
minden folyóparton
a te nyárelői
susogásod hallom.

Nyár

Ballag a Küküllő,
meg-megállva baktat,
szünyogokat fogdos
a kicsi halaknak.

Vén bivaly módjára
olykor kedve szotyan
el-ellustálkodni
a nagy kanyarokban.

Sütteti a nappal
hosszasan a hátát.
Ha ott lennél, mélye
legmélyét is látnád.

Ám a lustasága
csak amolyan látszat.
Ilyenkor gyűjti be
illatát a nyárnak.

Aztán jön a szellő,
s csillagokig szárnyal
a nyári Küküllő
esti illatával.

Nyárutó

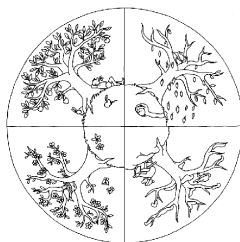
Langyos a Küküllő;
vize mint a vászon,
egy nagy szövőszéken
fordul át a gáton.

lenn a gát alatt az
ezüst zubogóban
fürdik az arany nap,
most van lenyugóban.

S még lennebb növekvő
árnyukkal a fűzfák
a lassuló folyót
át meg átalússzák.

Ott egy kislegény is
prüszkölő lovával --
úsztat a Küküllőn
ő is át meg átal.

Maradna még a nap,
de nőnek az árnyak;
kár, hogy nemsokára
vége lesz a nyárnak.

Érdeklődni:
Szász Lídia Sára: 30/812-2693
Tetz AMI: 53/314-591
Nagy Erzsébet: 20/210-0105